

maandag 13 november

JOHANNES 4 : 1-6

1 Toen Jezus hoorde dat aan de farizeeën verteld werd dat hij meer leerlingen maakte en er ook meer doopte dan Johannes 2 – Jezus doopte overigens niet zelf, zijn leerlingen deden dat –, 3 verliet hij Judea en ging weer naar Galilea. 4 Daarvoor moest hij door Samaria heen.

5 Zo kwam hij bij de Samaritaanse stad Sichar, dicht bij het stuk grond dat Jakob aan zijn zoon Jozef gegeven had, 6 waar de Jakobsbron is. Jezus was vermoeid van de reis en ging bij de bron zitten; het was rond het middaguur.

Niet alleen in de kring van Johannes de Doper, maar ook onder de Farizeeën was bekend geworden dat er kennelijk een 'Jezus beweging' in opkomst was, nog omvangrijker dan die van Johannes. Met een mogelijke vroegtijdige confrontatie met de Joodse leiders in het vooruitzicht besluit Jezus uit Judea te vertrekken richting het noordelijke Galilea. De kortste route ging door Samaria. Pelgrims hadden er in die tijd ca. 3 dagreizen voor nodig om van Galilea in Jeruzalem te komen.

De Here Jezus heeft al een hele voettocht door de brandende zon achter de rug als hij aankomt bij een waterput. In die tijd was dat een bekende bron bij een verkeersknooppunt ten oosten van het vroegere Sichem. Als je vandaag een reis naar Israël maakt kun je nog altijd een kijkje gaan nemen bij de Jakobsbron. Aartsvader Jakob had (Genesis 33:18-20) die grond gekocht voor 100 geldstukken van de zonen van Hemor en waarschijnlijk daar een put laten slaan, een bron met heerlijk koel en zuiver water. Jakob, zijn zonen en zijn kudde hebben uit deze bron gedronken. De Here Jezus zou dat ook wel willen, maar hij kan niet bij het water.

+++++

dinsdag 14 november

JOHANNES 4 : 7-9

7 Toen kwam er een Samaritaanse vrouw water putten. Jezus zei tegen haar: 'Geef mij wat te drinken.' 8 Zijn leerlingen waren namelijk naar de stad gegaan om eten te kopen.

9 De vrouw antwoordde: 'Hoe kunt u, als Jood, mij om drinken vragen? Ik ben immers een Samaritaanse!'

Mevrouw, hebt u een glaasje water voor me? Ik heb zo'n dorst! Dat is de vraag van de Here Jezus waar ons Bijbelgedeelte mee begint. Maar wat een felle reactie als antwoord, want zo'n vraag stel je niet in die tijd. Een man zou liever sterven van dorst dan dat hij aan een vrouw om water zou vragen. Laat staan dat een Joodse man aan een Samaritaanse vrouw vraagt om een koele drank.

Een in onze tijd veel gehoorde gedachte onder christenen is, dat je als kerk in de samenleving geen aanstoot moet geven als het gaat over zaken die in onze huidige cultuur normaal worden gevonden, maar waar in de kerk anders over gedacht wordt, sterker de Bijbel anders spreekt. Daardoor lijkt het alsof steeds meer christenen zich mengen met de samenleving, dat gedachtegoed zelfs in de kerk meenemen en niet meer 'wereldvreemd' willen of durven zijn, erger, de Bijbel niet meer op z'n woord geloven.

De Here Jezus is niet bang om in zijn tijd zulke barrières te doorbreken, getuige zijn eigen initiatief voor dat gesprek met die vrouw. Wij kunnen ons bijna niet meer voorstellen hoe de positie van de vrouw was in die tijd. Als de discipelen terugkomen uit Sichar zijn ook zij verbaasd, dat Christus met een vrouw staat te praten. Zoiets deed je niet als man. Maar de Here Jezus doet het wel. Hij doorbreekt de cultuur van die tijd en daarmee de positie van de vrouw.

+++++

woensdag 15 november

JOHANNES 4 : 9-10

9 Joden gaan namelijk niet met Samaritanen om.

10 Jezus zei tegen haar: 'Als u wist wat God wil geven, en wie het is die u om water vraagt, zou u hém erom vragen en dan zou hij u levend water geven.'

Om in gesprek te komen met de vrouw uit Sichar moet de Here Jezus enkele tegenstellingen overwinnen. De eerste is het feit dat ze een vrouw is en zij is ook nog een Samaritaanse. En Joden gaan niet om met Samaritanen. Ook die hindernis moet de Here Jezus nemen. De barrière van nationalisme, van rassenwaan. Maar de Here trekt zich van zulke scheidsmuren niets aan. En dan is zij ook nog een uitgestoten vrouw. Het is veelzeggend dat zij op het zesde uur naar de bron gaat, wij zouden zeggen om twaalf uur 's middags. Normaal gesproken halen vrouwen water bij zonsopgang en zonsondergang. Maar zij komt hier op 't heetst van de dag. Waarom? Omdat ze dan zo min mogelijk risico loopt iemand te ontmoeten.

U begrijpt haar verbazing als Jezus haar om water vraagt. Een Joodse man! Aan haar! Dat was het laatste dat ze had verwacht. Hoe kunt u mij dat vragen? Maar het wordt de ontmoeting van haar leven. Er volgt een raadselachtige en aanvankelijk onbegrepen uitspraak. Dorstig en vermoeid heeft Jezus gevraagd om water. En nu opeens biedt Hij haar zelf water aan!

Wat bedoelt de Here hiermee? Denk eens aan een grote berg cadeaus die je krijgt, gratis, helemaal voor niks! En boven op de stapel ligt het mooiste geschenk: de vergeving van de zonden. Dat wil God geven. Voor ons is het soms heel moeilijk iets te vergeven. Wij mensen komen niet verder dan te zeggen: het is vergeven en vergeten. Maar kunnen wij dat echt, vergeven en vergeten? God kan het. Hij werpt onze zonden achter Zijn rug. Hij kijkt er niet meer naar om.

Dat geschenk biedt Hij haar aan.

+++++

donderdag 16 november

JOHANNES 4 : 10-12

10 Jezus zei tegen haar: 'Als u wist wat God wil geven, en wie het is die u om water vraagt, zou u hém erom vragen en dan zou hij u levend water geven.' 11 'Maar heer,' zei de vrouw, 'u hebt geen emmer, en de put is diep – waar wilt u dan levend water vandaan halen? 12 U kunt toch niet meer dan Jakob, onze voorvader? Hij heeft ons die put gegeven en er zelf nog uit gedronken, en ook zijn zonen en zijn vee.'

Meer dan op zijn eigen dorst blijkt Jezus bedacht op de dorst van deze vrouw. Zij smacht van dorst naar het echte geluk. Jezus weet dat die vrouw het geluk heeft gezocht in haar leven, hartstochtelijk. Zowel in echtelijke als in buitenechtelijke relaties. Nu biedt Hij haar het cadeau van God aan, radicale vergeving van de schuld. Eigenlijk schieten hier woorden tekort om de gave van God, het cadeau te omschrijven.

Misschien kunnen we het grote Godsgeschenk het beste weergeven in dat ene Woord: Christus. Hij heeft aan het kruis geroepen: mij dorst, om onze dorst voor eeuwig te lessen. Wie Christus heeft gevonden heeft het leven gevonden. Als u wist wie Ik ben, dan zou u Mij om water gevraagd hebben, levend water, zegt onze Heiland.

God biedt ons een cadeau aan. Vader zoekt ons (vs. 23), terwijl wij in onze tijd menen dat wij God moeten zoeken. Het is ook mode vandaag om bijv. te zingen: Heer ik kom tot U! Maar het is precies omgekeerd. De Here Jezus maakt ons duidelijk dat de Vader op zoek is naar ons.

En dan een vraag aan u, aan jou, persoonlijk: Kunt u, kun jij het aannemen, dat prachtige cadeau van God? Hebt u het al in geloof aanvaard en hebt u het een plaats gegeven in uw bestaan?

Dan kunt u verder als blij en verlost mens.

+++++

vrijdag 17 november

JOHANNES 4 : 13-14

13 'Iedereen die dit water drinkt zal weer dorst krijgen,' zei Jezus, 14 'maar wie het water drinkt dat ik hem geef, zal nooit meer dorst krijgen. Het water dat ik geef, zal in hem een bron worden waaruit water opwelt dat eeuwig leven geeft.'

Je ziet die vrouw denken. Hij ...en levend water? Waar haalt hij die onzin vandaan? Hij heeft niet eens een emmer. Maar de Here Jezus gaat verder. Hij legt het haar uit: Geen mens kan zonder water. En wie van dit water drinkt, krijgt toch weer dorst.

Het gaat Christus om de dorst van de mensen, hun zucht naar het leven, al hun verlangens. Ja, wat willen mensen eigenlijk, ook vandaag? Carrière maken en veel geld verdienen, de rest komt vanzelf wel. Als ik maar gelukkig word. Ik wil tot mijn recht komen. In die bijna niet te lessen levensdorst ligt een geweldige innerlijke onvrede.

Jezus Christus zegt: wanneer je gedronken hebt van het water dat Ik je geven zal, zul je in eeuwigheid geen dorst meer krijgen. Denk bij dit beeld aan psalm 42 "zoals een hert verlangt naar de waterstromen, zo verlangt mijn ziel naar God.."

Je mag het Evangelie indrinken als water. Je wordt er een ander mens van. Waar het hart vol van is, daar stroomt de mond van over. Je wilt anderen laten delen in de goede tijding die je hebt gehoord, die je leven heeft veranderd en vernieuwd.

Hoe waar dit woord van Jezus is blijkt uit het slot van de geschiedenis. Vroeger ging deze vrouw alle inwoners van haar stadje uit de weg. Maar nu klampt ze iedereen aan om te vertellen over Jezus. Ze vermeldt de bron van haar blijdschap.

Daarom (en dat geldt ook vandaag), durf je geloof te laten zien – het is niet privé, het is heel je leven, ook de buitenkant.

+++++

zaterdag 18 november

JOHANNES 4 : 15-18

15 'Geef mij dat water, heer,' zei de vrouw, 'dan zal ik geen dorst meer hebben en hoef ik ook niet meer hierheen te komen om water te putten.' 16 Toen zei Jezus tegen haar: 'Ga uw man eens roepen en kom dan weer terug.' 17 'Ik heb geen man,' zei de vrouw. 'U hebt gelijk als u zegt dat u geen man hebt,' zei Jezus, 18 'u hebt vijf mannen gehad, en degene die u nu hebt is uw man niet.'

De vrouw wil dat levende water wel, dan hoeft ze niet elke dag door de brandende zon naar deze put buiten Sichar om haar kruik te vullen.

Zijn wij niet net als die vrouw? We zeggen: mooi verhaal over dat levende water? Prachtig. Maar ik wil eerst wel eens wat zien. Als dat mooie verhaal van Jezus waar is, laat Hij dat dan maar eens doen, mijn leven veranderen. Laat Hij dan dat verdriet uit mijn leven wegnemen, mijn ziekte, mijn eenzaamheid, mijn pijn.

De vrouw uit Sichar zegt net zoiets. Ze denkt aan haar mislukte en zondige leven. Een prachtverhaal hoor, van Jezus, maar wat heb ik er aan in de harde praktijk van het leven? En op de wat schampere vraag van de vrouw uit Sichar antwoordt de Here: Ga heen, roep uw man. Oei! Dat is zoveel als: jij, kom maar eens voor de dag met je verleden, laat maar eens zien wie je bent.

Beschaamd antwoordt de vrouw: Ik heb geen man. Christus kijkt dwars door ons heen. Zij is een vrouw met een verleden. Zijn wij niet net zo? Allemaal mensen met een verleden? Er is niets in ons leven dat ons recht geeft op maar één druppel van het levende water.

U hebt vijf mannen gehad en met wie u tegenwoordig leeft is de man van een ander. Die heldere taal van Christus komt hard aan! Jezus legt de vinger bij de zere plek. Het seksuele leven van de vrouw uit Sichar is danig ontspoord.

Niet om haar te verguizen, maar om helderheid te scheppen, zegt Hij dat. Een zuivere sfeer, waarin gesproken kan worden over vergeving en herstel.

+++++

zondag 19 november

JOHANNES 4 : 19-21, 23, 25-26

19 Daarop zei de vrouw: 'Nu begrijp ik, heer, dat u een profeet bent! 20 Onze voorouders vereerden God op deze berg, en bij u zegt men dat in Jeruzalem de plek is waar God vereerd moet worden.' 21 'Geloof me,' zei Jezus, 'er komt een tijd dat jullie noch op deze berg, noch in Jeruzalem de Vader zullen aanbidden. 23 Maar er komt een tijd, en die tijd is nu gekomen, dat wie de Vader echt aanbidt, hem aanbidt in geest en in waarheid. De Vader zoekt mensen die hem zo aanbidden.'

25 De vrouw zei: 'Ik weet wel dat de messias zal komen' (dat betekent 'gezalfd'), 'wanneer hij komt zal hij ons alles vertellen.' 26 Jezus zei tegen haar: 'Dat ben ik, degene die met u spreekt.'

Het zeggen van de waarheid kan soms zeer doen. Dat wordt de vrouw ook te persoonlijk. Ze tracht de pijnlijke behandeling te ontwijken en schakelt snel over naar een ander onderwerp. Op welke berg moet je God aanbidden, op de Gerizim of de Sion? Een slimme zet van de vrouw, een fraaie afleidingsmanoeuvre!

Zo gaat het bij ons ook vaak. Het moet niet te persoonlijk worden. Je moet niet vragen: "Wie is Jezus Christus voor u?" en "Hoe staat het met uw geloof?" Dat komt ons te dicht op de huid. Dat vinden we niet fijn als dat soort persoonlijke vragen aan ons worden gesteld.

De vrouw begint te ontdekken dat Jezus een bijzondere man is, een profeet wellicht. Dan zegt ze: Ik weet dat de messias komen zal. Die zal ons alles duidelijk maken. Dan zegt Hij: Ik ben het.

Onze Heiland moet zichzelf aan alle mensen bekend maken. Dat doet Hij door zijn Woord, waarin Hij spreekt over onze zonde en Gods genade. Daarbij wil Hij onze ogen openen voor wie we zelf zijn, maar ook wie Hij is. Zo leren we Hem kennen.

Zo gaat het elke zondag opnieuw. Kennis van onszelf drijft ons naar de Heiland. Als wij weten van onze verlorenheid dan zoeken we deze zaligmaker. Zo openbaart Hij zich ook vandaag weer als we twee keer in de gelegenheid zijn Hem in zijn huis te ontmoeten. Gezegende diensten gewenst.